

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita Et Martyrivm S. Meinradi Eremitæ, quæ exstat apud Surium fide
integra. Occubuit temporibus Ludouici 4. Imp. anno Domini 860.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

breuiter fraternitatem consolatus, ingressi ad salutem similes Ananix, Azarix, & Misaeli steterunt in medijs flammis illæsi; vt etiam in illis tribus diuina miracula cernerentur. Exustis autem fasciis, quibus manus eorum fuerant constrictæ. Fructuosus consuetudinis memor, fixis humi genibus, orationem fudit, de corporis & animæ resurrectione securus. Illo autem orationi toto spiritu ardentè intento, solita Domini aduere magna. Aperto enim cælo, animæ illorum spectantibus Babylone & Mygdonio, ab Angelis receperunt. Quod & Aemiliani Præfidi filia, suis ipsa oculis tunc pariter contemplari meruit. Aemiliano indignante, & scelerum tenebris excæcato, miraculi fidem non capiente.

Ingreduntur rogam sancti, martyres, permanent vèdò illæsi, quoad vsq; expirassent, Daniel. 3.

Aperto cælo recipiuntur in gloriam.

Porrò fratres tam præclari agonis ac fidei memores, noctis vsi beneficio, in amphitheatrum irpleverunt, vt semiusta corpora vino refrigerarent. Cumque certatim cinerum reliquias quisque ad se raperet, nocturna visione apparens Fructuosus, monuit vnumquemque, vt quæ per charitatem abstulerant, sine mora restituerent, vnoque in loco simul conderent. Quin & Aemiliano Præfidi visione terribili candidis amicti stolis apparuisse feruntur, hominis amentiam seuerè redarguentes: quod immortales animas cum brutis corporibus extinguere putaret.

Colligatus eorum cineres.

Apparuit Aemiliano Præfidi, eiq; insultant.

VITA ET MARTYRIUM S. MEINRADI

Eremitæ, quæ exstat apud Surium fide integra.
Occubuit temporibus Ludouici 4. Imp.
 anno Domini 860.

Vide C. Baron in Not. Mart. Rom.

M E I N R A D V S in Alemannia, pago Sulichgeuue oriundus, parentes habuit morum

21. Ianuarij, Patria & Parentea ciuis.

Traditur Erlebaldo monacho litteris imbuendus.

Fit Sacerdos.

Fit monachus Meinradus.

morum nobilitate magis, quam perituris diuinis conspicuos. Pater qua erat in Deum pietate, idoneum litterarum disciplinis filium, mox in insulam quandam, Sindles Augia nomine, monachum S. Pirminij celebrem deduxit; Erlebaldo monacho cum litteris, tum pietate imbuendum tradens. Cuius disciplinis tam excellenter informatus fuit, ut scripturarum diuinarum haud ignorans anno ætatis sue vigesimo quinto ad Diaconatum nec multò post, ad sacerdotij dignitatem assumere retur.

Accidit interea ut Erlebaldo ad Abbatis officium dignitatemque à Ludouico Imperatore recaretur; qui Meinrado mox auctor exstitit, ut fallacis mundi dulcedine ad religiosæ vitæ institutum confugeret. Vir sanctus cum insita pietatem eò ferretur, salubri consilio paruit: emissaque professionis voto, iuuentutem litterarum disciplinis, Abbatis voluntate, instituendâ, suscepit. Caterùm ea functione cum laude aliquandiu orbita, die quodam candidatos quosdam, ad laxandos animos in eremum deduxit; cuius amore atque dulcedine ita inflammatus est, ut viam omnem modumque, eam deinceps habitandi, apud cogitationes suas volueret. Accidit autem ut in reditu, ad matronam quandam egregiè piam diuenterent, fessa exercitatione membra refocillaturi. Ex verbis autem vterò citroque habitis, occurrit in ea raras quasdam virtutes Meinradus: protinus ut in spem veniret, se eius beneficijs adiutum iri, ut desideratum pietatis curriculum in eremo perageret. Nec mora: Nactus in partem colloqui clandestinam tantamque matronam, fit voti compos: illa, alacritate & gaudio admirabili, vniuersa necessaria spondente. Lætus tanta promissione

lecto interim adhuc animi sui consilio, ad cellulam pristinam reuersus est, continuis precibus & ieiunijs propositi sui constantiam à Deo postulans.

Tum verò obfirmato ad omnes labores & piam certamina animo, ad stadium perrexit, constructoque tuguriolo, in extrema vitæ inedia, sanctam atque operosissimam mentis exercitationem auspicatus est. Cumque per annos septem vitam in omni sanctitate exegisset, ingens populi multitudo, fama virtutum eius excitata, eò confluere cœpit, quod ille minimè ferens, habitationem suam ad planitiem quandam inter montes, quatuor inde passuum millibus distantem, transtulit: atque ibi, quod reliquum erat vitæ, in admiranda sanctitatis opinione, peregit. Inter hæc quadam die, eo orante, tanta multitudo dæmonum circa illum undique diffusa est, vt nec ipsam lucem diei, illis tenebrarum ministris tetram caliginem offundentibus, cernere posset. Qui cum minis horribilibus & horrore nimio eum fatigarent, in orationem prostratus pugnam viriliter sustinuit. Constantiam eius Orientalis lux subito effulgens consolata est; & angelus Domini, pulso in effusam fugam tererrimo agmine, in spe cœlestis gloriæ mirificè eum confirmauit.

Cum autem vicesimum sextum in illa eremo egisset annum, duo scelerati homines furijs mentis agitati, mortem illi machinati sunt. Vnus eorum, genere Alemannus, Richardus dicebatur: alter vero Petrus, Rhetianorum genere procreatus. Hi facta conspiratione, venientes ad cellulam solitis precibus incumbentem, & sacra mysteria Deo litantem inuenerunt. Ille verò, quamuis scelerata eorum mens minimè eum lateret, tanta sermo-

Incipit egressum inco-
leret.

Dæmones
ei infesti
suut, sed ab
Angelis re-
pelluntur.

Latrones ei
mortē ma-
chinantur.

**Præsciuit
eos venisse
ad mortem
ipsi inferen-
dam.**

sermonis suauitate eos accepit, vt vel fetens
pectus mollire potuisset. In super cibo eos & po-
tu benignè recreauit & cucullam etiam cum sa-
nica tradidit. Hæc omnia cum eis summa chari-
tatis significatione præstitisset. Hæc, inquit, de mi-
nibus meis percipite; Meditato autem opere im-
pleto, potestis, quæ libet, per vos tollere. Scio
enim quodd necem mihi molimini. Interim hoc
me quæso beneficio afficite, vt corpusculum me-
um vita spoliatum, duabus hisce candelis hono-
retis accensis; vna ad caput, altera verò ad pedes
reposita.

**Strangula-
tur, fuste
primo per-
cussus.**

**Cotui latro-
nes prodit.**

His dictis Richardus pollutis manibus beatorum
virum medium comprehendit, maceratumque
ieiunijs corpusculum fortiter brachijs strinxit,
socioq; minaciter innuit, vt virum sanctum fuste per-
cuteret. Qui cum diu eum feriendo circa latus &
suras debilitasset, alter segniciem increpans, ap-
prehensio furibundè fuste, magna vi ictum in ca-
put librauit, eoq; vir sanctus corruens, conti-
nuò impiorum manibus strangulatus est. Cor-
pus eius in lectulo honestè satis collocarunt.
Tantus autem suauitatis odor cellulam complo-
uit, vt omnium aromatum fragrantiam vinceret
& cum nefarij celeriter ad sacellum currebant,
vt positas ex mandato eius candelas accenderent,
reuersi inuenerunt candelam accensam; & tantus
eos timor inuasit, vt nihil de rebus ad altaris of-
ficia pertinentibus contingere auderent. Vestes
verò & stramenta lectuli eius rapientes, festini-
mè in se pedes coniecerunt. Eis autem indè fugi-
entibus, corui, qui more solito ad famulum Dei
viuentem venire consueuerant, & annonam de
manibus eius accipere, quasi vindictam de scele-
re nefario expeterent, sequebantur latrones; &

perpetratum facinus capicibus eorum aduolantes, prodebant. Vnde maligni comprehensi tanta atrocitatis poenas incendio luerunt VValtherus autem Abbas postquam perpetratam eadem intellexit, corpus viri Dei ex eremo ad monasterium Angiæ derulit: ibidemque digno cum honore sepeliuit.

Crementas
latrones.

MARTYRIVM GLORIOSVM INVICTISSIMI abiete, S. Vincentij Leuite, natione Hispani, ex quo est à Metaphraste ac D. Leone fidelissimè conscriptum. Agonem compleuit anno Christi tricesimo tertio, Diocletiani & Maximiani Imperat. vigesimo, Marcellini verò Papa septimo.

Vide C. Bar.
Tom. 1. Annual.

DACIANVS è Græcia oriundus, natalibus fortè prænobilis, & pecuniæ simul locuples, sed exesa omni mansuetudine, immanè in sanguinem humanam efferatus, Imperatorum beneficio, ad tractanda Hispaniæ Prouinciæ Tarraconensis gubernacula assumptus fuit, qui illico immani crudelitate Christianam profissionem debacchatus est.

21. Ianuarij.

Dacianus
Hispaniæ
Præses Africanæ.

Ex rempente episcopalem dignitatem eadem in ciuitate (quæ fertur Augusta) cum magna sanctitatis laude administrabat Valerius, cui paripietate ac religione, generis nobilitate cū primis clarus, Diaconus perpetuò assistebat Vincent. Hic quo erat fidei calore ac robore sanctitatis, cū tyranno in certamen descèdere nõ trepidauit. Itaque animo in Christi gloriam acriter inflamato, rabiè hostis atque in Christu fauientis insaniã interritus adij, modestus sustinuit, securus irritis, sciens paratus

Valerius Episcopus
Augustæ.

Eius Diaconus S. Vincentius.

Se iudicij
sistit.

ratus